

[Hans Rasmussen.]

Når det ærede medlem dernæst understreger, at der ikke foreligger forhandlingsregler, at vi står ganske blankt, kan jeg sige til det ærede medlem, at vi i denne uge i princippet er blevet enige om forhandlingsreglerne, og jeg vil tro, at vi allerede i morgen eftermiddag er i stand til at afpudse dem, så de kan gå til anbefaling i vore kompetente forsamlinger. Her har vi taget det fornødne hensyn, og det ærede medlem er altså ikke helt underrettet.

Vi vil under ingen omstændigheder medvirke til at bringe lønmodtagerne ind under tvangsformer, når det drejer sig om arbejdsvilkårenes fastsættelse, og så samtidig bevare den frie dispositionsret for det frie erhvervs indehavere.

Poul Sørensen: Jeg er meget vel klar over, at der opstår vanskeligheder hver gang, udenforstående vil forsøge at deltage i debatten om alt, hvad der vedrører arbejdsmarkedet. Det danske arbejdsmarked er jo og bør også hovedsagelig være røgtet af de to parter, som mødes dér til daglig, arbejdere og arbejdsgivere; det er også efter min mening det bedste, at det foregår på den måde.

Efter min mening burde der ske større fremskridt på det danske arbejdsmarked; jeg mener, man kan påvise adskillige områder, hvor vi her i landet er langt tilbage; jeg tænker bl. a. på den opdeling af arbejdskraften i organisationer, som vi jo tidligere har haft lejlighed til at drøfte i det høje ting. Man står på dette område langt tilbage i forhold til det, den tid, vi lever i, i virkeligheden kræver. Derfor må jeg altså bede det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og andre, som taler os så hårdt imod, undskyldte, at der også er andre, som føler interesse for disse problemer og i visse situationer ønsker at udtale vor mening derom og give anvisning på de veje, som efter vor mening bør følges i disse spørgsmål.

Jeg vil igen understrege, at det er min opfattelse, at arbejdere og arbejdsgivere selvfølgelig hovedsagelig må have indflydelse på de forhold, som hører arbejdsmarkedet til. Men vi står i dag i en situation, hvor man i hvert fald som udenforstående føler, at de to parter grundlag ikke

er bragt i orden. Det var jo en glædelig oplysning, vi fik af min forgænger på talerstolen: at forhandlingsreglerne antagelig ville kunne komme i orden inden så forfærdelig længe. Hvorledes det så går med en erstatning for septemberforliget, må vi, der står udenfor, så afvente.

Når vi nu drøfter dette lovforslag, som er fremsat af de to oppositionspartier, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi også er præget af den usikkerhed, det danske samfund står over for med hensyn til produktion, beskæftigelse og afsætningsmuligheder. Jeg vil på det konservative folkepartis vegne sige, at når vi har lagt ryg til det afgørende skridt for det danske erhvervsliv og for hele vort samfund, som det var at føje Danmark ind i de såkaldte syv, må man have os undskyldt, at vi også ønsker at ytre os, når grundlaget for produktion, beskæftigelse og afsætning drøftes i det høje ting. Det er altså i denne situation, på denne baggrund, at vi er med til at stille forslag om en begrænsning af konflikter, idet vi har søgt af fremhæve de livsvigtige områder, herunder den danske presse, på hvilke der ikke bør kunne skabes konflikt.

Fra mange drøftelser, som jeg har deltaget i, er jeg nøje bekendt med de vanskeligheder, der er ved sådanne begrænsninger. Jeg er bekendt med, at det ene ofte griber ind i det andet; noget sådant kommer vi til at stå over for. Men de to partier har altså i denne situation tænkt at tage et — må jeg sige det på den måde — lidt mere varsomt skridt hen imod en voldgiftsafgørelse ved at pege på, hvilke områder der i særlig grad har vor interesse.

Jeg vil ved denne lejlighed gerne føje til, at det ikke er hele den konservative gruppe, der deler denne anskuelse om den særlige opfattelse af voldgiftskendelser. Af gruppens 30 medlemmer er vi 28, som står bag forslaget, medens 2 ikke mener at kunne støtte det.

Der er stillet det spørgsmål, om det foreliggende lovforslag er vidtgående nok. Jeg vil gerne straks sige, at jeg for mit personlige vedkommende meget gerne vil drøfte, hvorvidt man skal udvide det til at omfatte hele arbejdsmarkedet i de ganske specielle tilfælde, hvor det skal bringes i anvendelse; men foreløbig må drøftelsen